

have noget imod at gaa den Vej, det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) opfordrer mig til, nemlig at nedsætte en Kommission, for at udarbejde en Ordbog over fremtidige Navne.“ Saaledes svarede Ministeren, og det fik han Tak for. Det var, som sagt, den 15de Februar 1882 at dette blev udtalt. Den samme Mand sad som Kultusminister i 8—9 Aar derefter, men der ses ikke at være sket det allermindste i den Retning, som han anbefalede. Tværtimod har den samme Minister ligesom hans Forgænger og hans Efterfølger skarpt vaaget over den Fortolkning af Forordningen af 30te Maj 1828, som er den gængse, nemlig at naar en Mand selv er døbt med et Efternavn, der ikke blot er hans Faders Fornavn, selv om det er et saa kedeligt, almindeligt, for ikke at sige ubrugeligt Navn, som dem vi sædvanlig klage over: Hansen Petersen, Jensen o. s. v., kan han ikke give Barnet andet Efternavn end dette, og selv om en Præst har gjort det, skal Navnet ændres. Det er Kultusministeriets Standpunkt, det, som denne Kultusminister i en Skrivelse af 1886 og hans Efterfølger i den sidste Skrivelse, jeg har kunnet finde om dette Emne, af 2den Juni 1891, have vedkendt sig. Saaledes har Sagen ligget hen, indtil den blev taget op i Fjor af det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds, og nu synes det virkelig, som om der skulde være kommet heldigere Betingelser til Stede for, at denne lille Sag, der, det tør jeg sige, fra alle Sider her i Tinget omfattes med Velvilje, kunde komme videre paa en eller anden Maade. Et Vidnesbyrd om, at dette Ønske endnu deles her i Tinget, er ogsaa det, at vi staa her 6 Forslagsstillere fra alle Sider af Tinget, undtagen den Gruppe, der ikke var repræsenteret i Udvalget i Fjor, men som jeg ikke betvivler vil slutte sig til os, nemlig den socialdemokratiske. Jeg tør saa meget mere nære dette Haab, som den højtærede Justitsminister ogsaa i Fjor udtalte sig meget gunstig om Sagen, nogle enkelte Indvendinger fraregnet, hvoraf jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil erkende, at nogle ere imødekomne ved den Form, vi have givet vort Forslag. Den højtærede Minister var enig i, at der var Grund til at gøre noget for at komme bort fra den Landeplage, det er med disse almindelige Navne. Den højtærede Minister udtalte i Fjor — det er Sp. 5698 i Folketingstidenden —: „Nu ere vi komne til det Tidspunkt, hvor virkelig den Tanke, som laa til Grund for Forordningen af 1828, er trængt igennem

hos Befolkningen“. Paa Grundlag deraf mente den højtærede Minister ogsaa, at Sagen burde tages op. Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds i Fjor foreslog at løse Spørgsmaalet, var den at sætte et vist kortere Tidsrum, efter det ærede Medlems Forslag den Gang, indtil den 31te December 1898, i hvilket der skulde være en særlig let Adgang for Folk, der lide under denne Landeplage, som for Resten ogsaa alle vi andre lide under, til at faa et nyt Tilnavn blot ved Henvendelse til Underøvrigheden og uden at betale derfor. Det ærede Medlem havde med den Begrænsning, som var ham fuldstændig bevidst, kun villet give Folk Lov til at faa som Tilnavn et saadant, som deres Fader og Bedstefader paa fæderne Side havde benyttet; altsaa kun, naar det var i den tredje Generation, dette Tilnavn var brugt, skulde der være Adgang til paa denne Maade i dette korte Tidsrum at faa det knyttet til sit Daabsnavn. Dette var Hovedtanken i det ærede Medlems Forslag. Dernæst var det kun „fuldmyndige“ Mænd eller Kvinder, der kunde benytte sig af denne Ret. Det Forslag, vi nu tillade os at stille, — deriblandt ogsaa Forslagstilleren fra i Fjor — gaar lidt videre, dog ikke videre, end at vi haabe, det ogsaa vil kunne vinde Tilslutning fra alle Sider her i Salen ligesom i Udvalget. Det ligner altsaa det i Fjor indbragte Forslag i Hovedtanken, nemlig at Forandringen skal søges i Løbet af et kortere Tidsrum — efter vort nuværende Forslag, til Udgangen af 1899 — hvorved der skulde øves et Tryk paa Folk til at tage fat og skynde sig. Vi stille os altsaa for saa vidt paa Kultusministeriets Standpunkt fra de tidligere Behandlinger, at vi ønske Adgang til Navneforandring for Voksne og ikke mene at kunne nøjes med den daværende Justitsministers Standpunkt, at man kun skulde have Lov til ved Daaben at indføre ny Navne. *Forskellen* mellem det forrige Forslag og vort Forslag nu er *dels* den, at vi have udvidet Retten fra alle „fuldmyndige“ Mænd eller Kvinder til alle „myndige“. Med andre Ord, ikke blot den, der er fyldt 25 Aar, men ogsaa den, der er fyldt 18 Aar, skal have denne Ret. Vi vare enige om, at det netop gjaldt om ogsaa ud fra de Synspunkter, som den forrige Justitsminister gjorde gældende, at man fik sin Navneforandring i Stand saa tidlig som muligt, navnlig forinden man kommer ind i det offentlige Liv eller i Forretningslivet, bliver Student eller lignende. Man bør saa tidlig som muligt have et godt Navn, for at blive